

RNDr. Petr Rojík, PhD. – scénář

Guten.....Schloz

Takto nás přivítal geolog a rodák z Přebuzi pan Petr Rojík. Je jedním z posledních lidí, kteří ještě ovládají tento skoro vymizelý krušnohorský dialekt.

Jako krušnohorský rodák pocházející z česko-německé rodiny se ve svých milovaných, ale velmi drsných horách zažil řadu nezapomenutelných zážitků. O některé se s vámi podělíme.

Jednou takhle z rána, v 6 hodin ráno, jsem slyšel z postele, že v sousední místnosti hlasitě mluví televize, to nebylo nikdy zvykem, to se nikdy předtím doma nestalo, já jsem zbystřil, vyšel jsem z postele a podíval jsem se a tam všichni ti moji blízcí seděli s očima vytřeštěnými na televizi, která právě vysílala záběry, že Československo bylo přepadeno armádami Varšavské smlouvy.

Tehdy 11letý Petr vzpomínal na jednadvacátý srpen roku 1968. Petrova babička se nejvíce bála toho, aby nepřišla válka. Tuto událost nedokázal malý Petr vůbec pochopit.

A já jsem na to nevěřícně koukal a ptal jsem se pořád našich, znovu a znovu: „Kdo že nás přepad? Ale to přece není možný, vždyť Sovětský svaz to jsou ti naši spojenci, to jsou přece naši přátelé. Jak je to vůbec možný?“ To moje dětská hlava naprosto nechápala, protože jsem před tím neznal jinou pravdu.

Stejně hrůzostrašný jako příjezd byl pro malého Petra i odjezd spřátelené armády. Trasa odchodu armády Německé demokratické republiky vedla přes Rotavu a Kraslice.

Sedíme večer u televize a slyšíme rachocení, jako kdyby se plížily nějaký zemědělský nebo i stavební stroje. Vykoukneme ven a k našemu baráku se řítí tanky po silnici. Koukáme, ty tanky projíždějí kolem baráků a jedou dál. A za nima další, další, další, úplně nekonečná kolona. A dokonce, když jsem se trochu vyklonil z okna, tak bylo vidět ještě asi kilometr od baráku, tam je taková zákruta, že ještě tam se blíží další tanky a další obrněná vozidla. Pro mě jako kluka to byl neskutečněj zážitek. Jo, a potom někoho z našich napadlo: „Zhasněte rychle a Petříku, pryč od okna, co kdyby po nás začali střílet.“ Tak jsme potom ve tmě seděli v horním patře a poslouchali zdánlivě nekonečnou vojenskou kolonu, jak míjí náš barák.

Pan Rojík se během svého života stal i vášnivým hráčem na varhany a jiné klávesové nástroje. Jako malý ministroval v kostele, když vyrostl, nechtěl již v ministrování nadále pokračovat. Proto se naučil, podle jeho slov, za pochodu hrát na varhany. Při studiu na vysoké škole měl s hraním na varhany i jako věřící problémy.

Přišel za mnou spolužák ze studentský koleje „Hele, máš jít prej k docentu Havlenovi. Okamžitě!“ „Pane docente, jsem tady, volal jste mě“. „Jojojo, pojď si hochu sednout“. Měl kamennou tvář. „Máme problém“ Já jsem zčervenal, znejistil, rozklepal jsem se, co jsem způsobil, že bych se vozral večer někdy. Chodili jsme jako studenti, že jo samozřejmě se napít. „Ne, všechno v pořádku, ale přišlo na tebe udání. Ty hraješ v Rotavě na varhany a chodíš do kostela“, „Jo“, říkám. „Ano, proč ne“. „Ale to je špatně“ Přišlo udání, později jsem zjistil i kdo to byl, taková skalní komunistka se rozhodla, že prostě, když studuju a má ze mě něco být, tak není možný, abych se oddával takovým zpátečnickým činnostem.

Své záliby se přesto nevzdal.

Varhany